

2. TŘÍDA ZŠ KŘTINY

POHÁDKY O OBŘECH

KŘTINY

2023

OBR A PANÁČEK

napsala a ilustrovala Tereza Musilová

Byl jednou jeden obr a ten se jmenoval Willy Vonkey. Jednou šel do lesa a tam potkal panáčka. Ten se jmenoval Marvin. A Willy Vonkey se ho ptal, jak se jmenuje.

„Ty to nevíš?“

„Ne, to nevím.“

„No přece Marvin.“

„Mám hezčí jméno.“

„Ne, nemáš.“

„Ano, mám.“

„No dobře, tak si dáme kámen, nůžky, papír, teď.“

„Dobře.“

„Kámen, nůžky, papír, teď!“

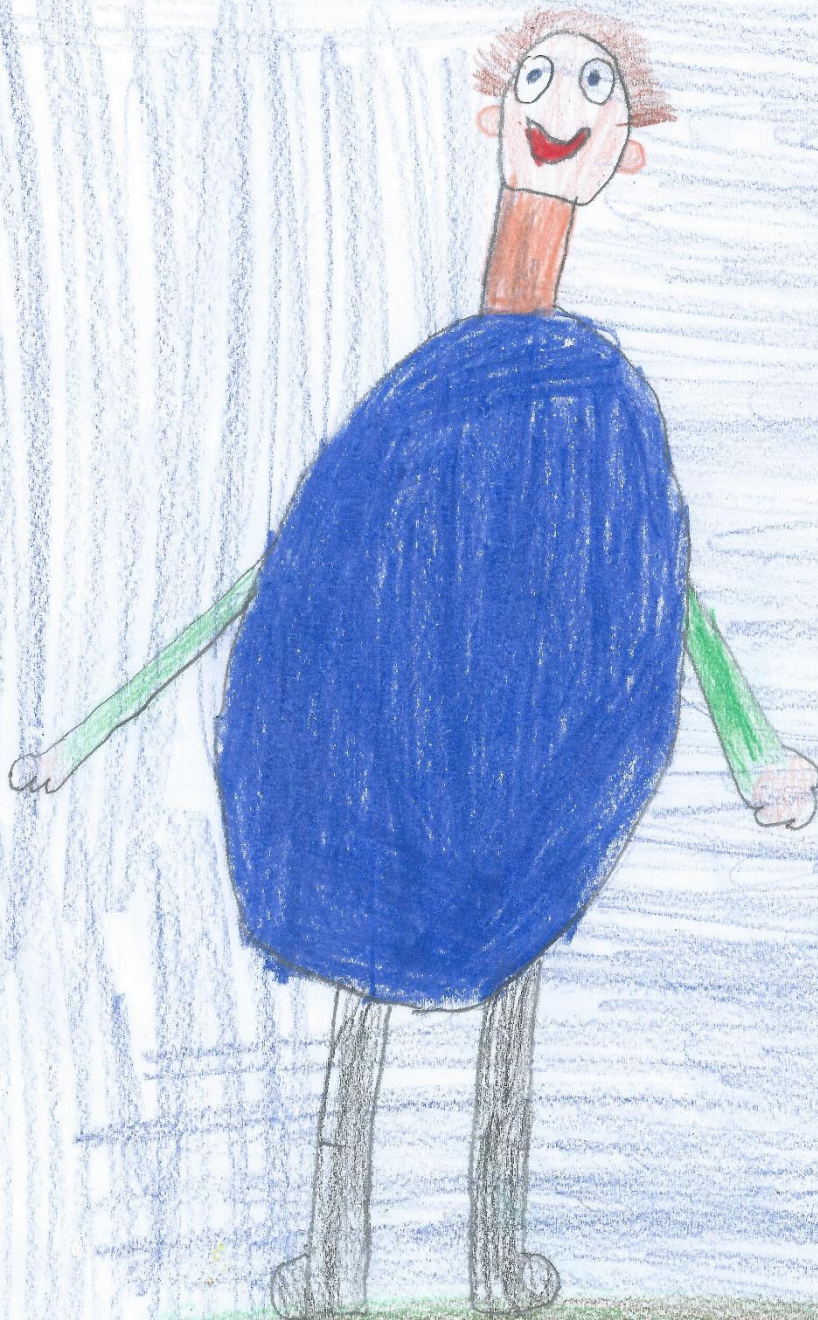
„Oba máme to stejné, takže máme oba dva hezké jméno.“

O OBROVI

napsal a ilustroval Marek Kocman

Byl jeden obr, který byl moc hloupý. Nevěděl, kolik je dva plus dva. Ale pak chodil do školy. A pak byl chytrý. A byl šťastný.

OBR VEJTAHA

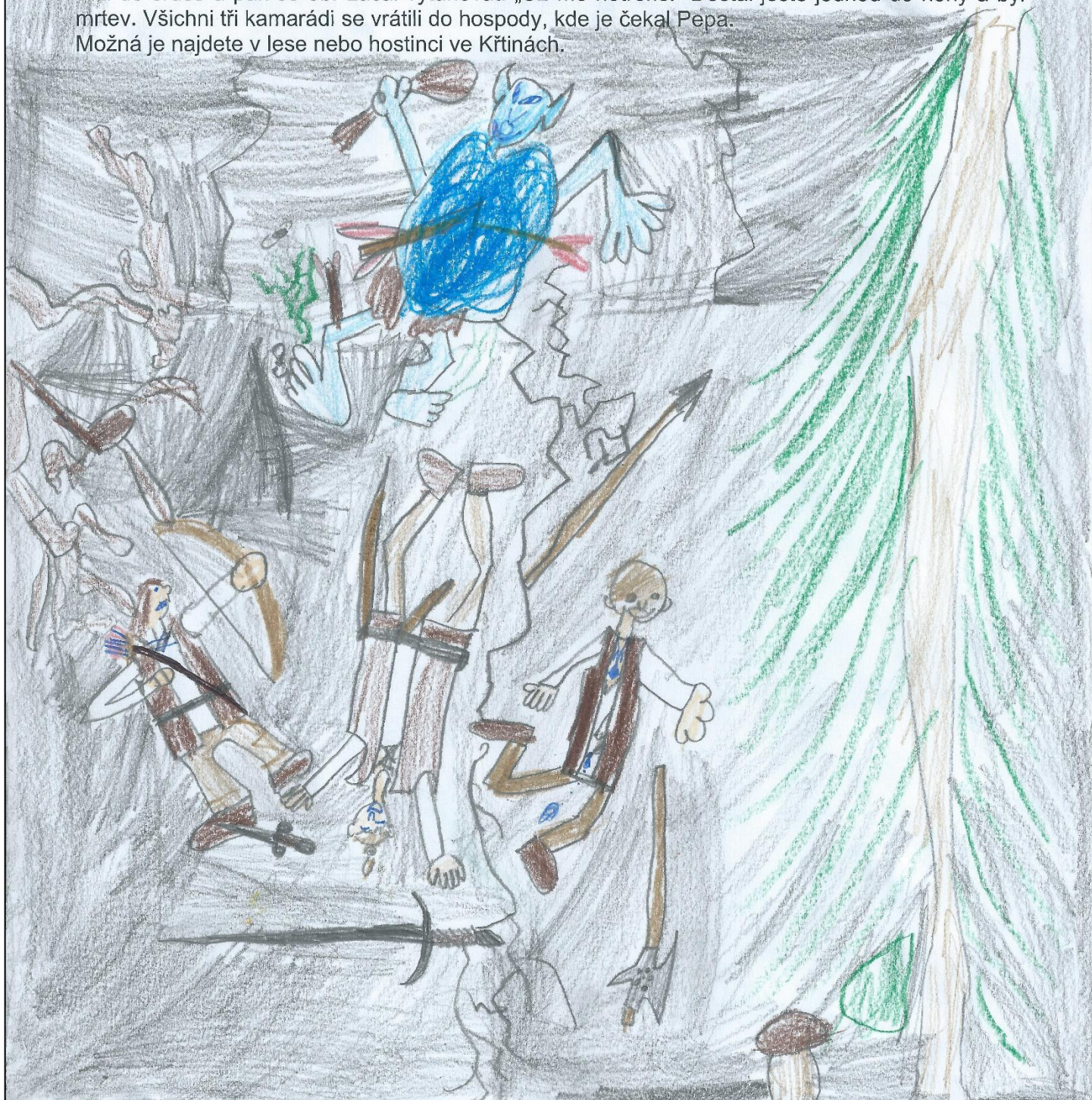
napsal a ilustroval Matěj Varmuža

Kdysi dávno, před vašimi prapradědečky, žili tři kamarádi lovci v jednom království, kde vládnul král Jakub I. a královna Jülie III.

Ti tři lovci našli ubytování v hospodě a hostinský Pepa jim řekl, že tady v lese je obr, kterému říkají Stan. „Myslím, že s tímhle byste obra přemohli,“ ukázal na jejich zbraně. První měl meč, druhý oštěp a halapartnu a třetí toulec s šípy a luk. Navečeřeli se a šli spát.

Druhý den ráno se vydali na obra. Šli lesem a došli k jeskyni, avšak místo obra tam byl malý skřet. Dva kamarádi se smáli, ale třetí se nesmál a místo toho si vzal luk a šíp. A moment na to se skřítek proměnil na obra. Ten nejmladší, Jan, vystřelil šíp, který se obrovi zapíchl do kyčle. Moment na to dva do srdce a pak se obr začal vytahovat: „Už mě netrefíš.“ Dostal ještě jednou do nohy a byl mrtev. Všichni tři kamarádi se vrátili do hospody, kde je čekal Pepa.

Možná je najdete v lese nebo hostinci ve Křtinách.

O OBROVI A PASÁČKOVÍ S PRINCEZNOU

napsala a ilustrovala Tereza Pelclová

Bylo nebylo jedno nádherné království a v něm krásná a spanilá princezna. A nedaleko taky sídlil obr. Dlouho spal, a tak se jednou stalo, že otevřel jedno oko, zrovna když si princezna vybírala prince. Ve vesnici žil ještě šikovný a nebojácný pasáček. Rád pásal ovce a nebál se vůbec ničeho. Najednou se obr probudil a uviděl princeznu. Hned ji vzal do svých rukou a schoval si ji. Pasáček vyběhl na kopec, kde sídlil obr, a zařval: „Buď to půjde po zlém nebo po dobrém!“ A obr řekl: „Tak ty chceš princeznu?“ „Cha cha cha chá hi hi,“ zasmál se, „tak tu ti nikdy nedám.“ Obr luskl prstem a rázem se všichni v království zarazili a ztuhli, jediný pasáček se hýbal. A tak začal bojovat. Chvilí to trvalo, ale pak pasáček vyhrál, získal princeznu, osvobodil království a byli šťastní až do smrti.

O HLOUPOCHYTRÉM OBROVI

napsala a ilustrovala Karolína Bartáková

Jednoho dne šel obr Honza na cestu. Trvalo mu to tři dny, aby dorazil na to místo. Šel a šel a potkal tři krásné paní. Jedna měla modré šaty, druhá měla oranžové šaty a třetí měla fialové šaty. „Hm,“ řekl Honza, „kterou si asi vyberu?“ Ale pak se tam objevil drak Hrozbák.

„Já jsem Honza a ty drak,“ řekl Honza.

„Já jsem drak Hrozbák a mám tři hlavy a toto jsou mé ženy. Tak běž pryč nebo budeš soutěžit.“

„Budu soutěžit.“

„Dobře,“ řekl drak, „ale čím chceš začít?“

„Začneme plavat.“

Honza plaval a plaval a vyhrál. Vybral si dívku, která měla fialové šaty. Měli svatbu a žili krásně až do smrti a to je konec.

KRÁL OBR

napsal a ilustroval Adam Bischof

Ehm ehm, já jsem král obrů. Budete mě poslouchat, jasný? Vaše odpověď bude ano.“

„Já souhlasím.“

„Já taky.“

„Všichni souhlasíme.“

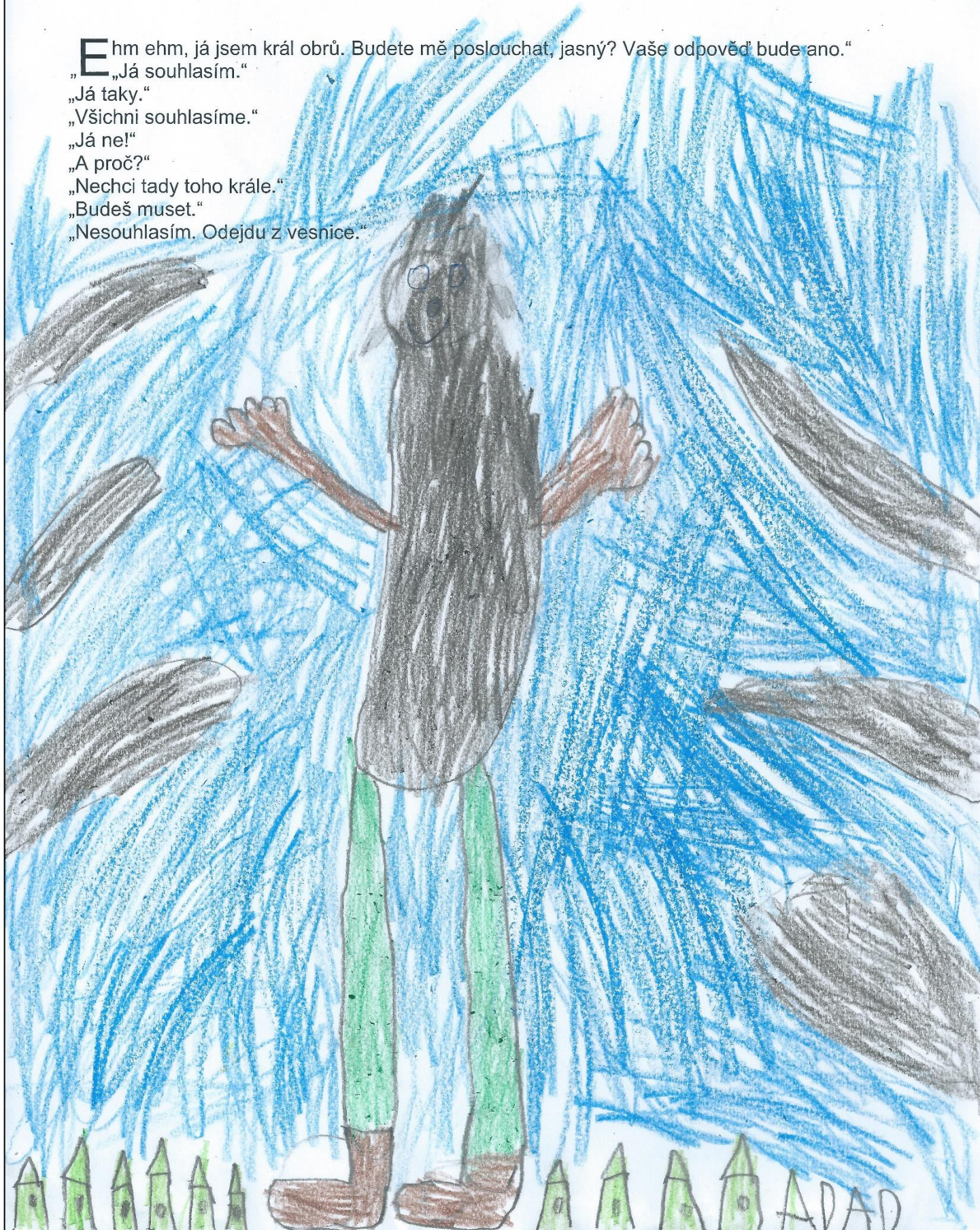
„Já ne!“

„A proč?“

„Nechci tady toho krále.“

„Budeš muset.“

„Nesouhlasím. Odejdu z vesnice.“

JEDNO VELKÉ DOBRODRUŽSTVÍ

napsala a ilustrovala Jasmína Umarova

V malé vesničce bydlel jeden malý hoch, který se jmenoval Ražan. Snil, že zastaví nějakého obra, jako jeho táta, který zemřel. Jednoho dne ve školce zjistil, že jeden obr existuje, a tak se za ním vydal. Uviděl obra a ptal se ho: „Co děláš s tím člověkem?“

„Já s ním hraju šachy.“

„Tak já si s tebou taky rád zahraju.“

A tak hráli a hráli a Ražan pořád vyhrával.

OBR NEMĚL RODINU

napsala a ilustrovala Tereza Navrátilová

Obr byl v lese sám a neměl žádnou rodinu, protože ho lidi vyhodili z vesnice. Ale pak něco zašramotilo v keři a vypadalo to jako člověk. Ale nebyl to člověk, byl to obr. A obr se vylekal, že málem omdlel. Druhý obr řekl: „Jsi v pořádku?“

A první obr řekl: „Jo, jsem v pořádku.“

Druhý obr řekl: „Vyhodili tě taky z vesnice?“

„Jo, vyhodili. Pojď. Půjdeme spolu do vesnice a řekneme, že nejsme obři.“

Tak šli a šli a šli a došli do vesnice. Tam řekli, že nejsou obři, ale že jsou lidi, kterým dal nějaký zloděj lektvar. A ten lektvar nebyl jen takový obyčejný lektvar, ale kouzelný lektvar, který je proměnil na obry. „Tak se moc omlouváme.“

Tak v té vesnici žili dva obři. Až do smrti.

JAK OBR POMÁHAL STAVĚT DŮM

napsal a ilustroval Jan Antonín Dvořák

Obr šel nakoupit a už měl nakoupeno a šel domů. Viděl, jak se staví dům, a šel jim pomoci. Obr vzal cihly a páni se divili, že to unesl, protože to byly cihly. Cihly jsou ta nejtěžší věc.

O OBROVI A HOLCE

napsala a ilustrovala Nikola Marie Zouharová

Žil byl jeden obr, který byl velký. Jedna holka, která byla sirotek, šla do lesa a tam byl obr, který šel na houby. Holka byla taky na houbách. Byl tam obrův košík a ona vešla do toho obrovského košíku. Obr došel domů, vytáhl houby a byla tam ta holka. Obr se vystrašil, ale pak se skamarádili.

ZLÝ OBR

napsal a ilustroval Tadeáš Hloušek

Jednoho dne přišel zlý obr do malé vesničky. Všichni se lekli a pan Adam vykřikl: „Co to je?“
Zlý obr se rozhodl, že tedy půjde pryč.

HLOUPÝ OBR

napsala a ilustrovala Karolína Šimková

Jednoho dne se obr vydal na procházku, potkal pána a ten mu dal příklad, kolik je pět plus pět. Obr řekl: „Pět plus pět je sedm.“

„Ne, špatně. Pět plus pět není sedm, ale je to deset.“

„Aha, tak to si budu pamatovat.“

Obr šel dál a potkal stánek s botami. Řekl si: „Tak jo, koupím si nové boty.“

„Tyhle boty,“ ukázal paní a ta mu řekla: „Dvacet korun.“ Ale obr jí místo dvaceti korun dal jenom deset korun. „To je jenom deset korun, ještě deset korun chybí.“

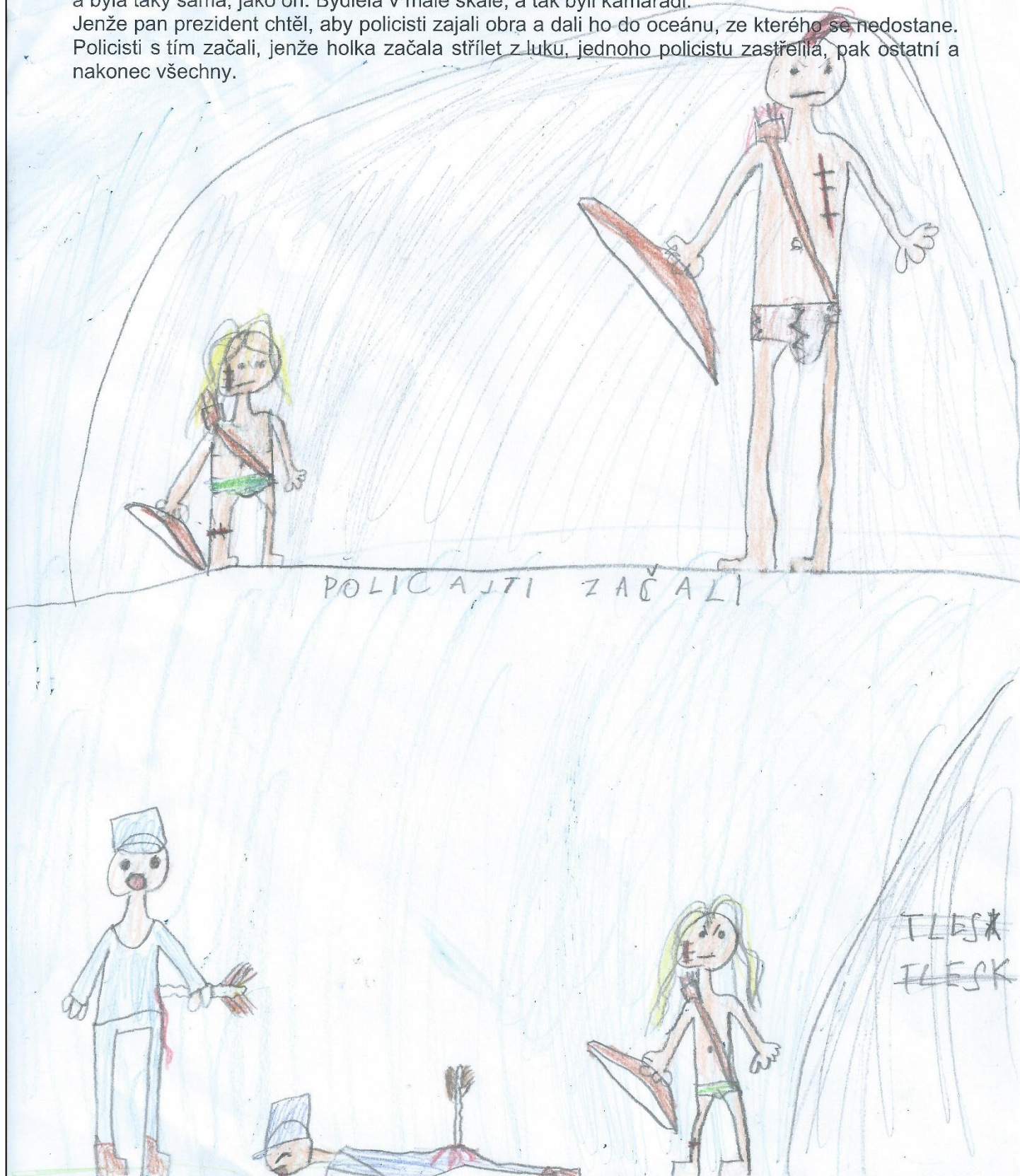
„Aha,“ řekl obr a dal ještě deset korun. A tak tohle je konec.

TAJNÝ OBR A STATEČNÁ HOLKA

napsala a ilustrovala Lucie Žlochová

V zakázané skále bydlel obr. Vycházel ven jen v noci, měl luk a šípý a jedl jen to, čo našel v lese. Jednou v noci obr našel malou holku. Na všechny byl zlý, ale na ni ne, protože měla luk a šípý a byla taky sama, jako on. Bydlela v malé skále, a tak byli kamarádi. Jenže pan prezident chtěl, aby policisti zajali obra a dali ho do oceánu, ze kterého se nedostane. Policisti s tím začali, jenže holka začala střílet z luku, jednoho policistu zastřelila, pak ostatní a nakonec všechny.

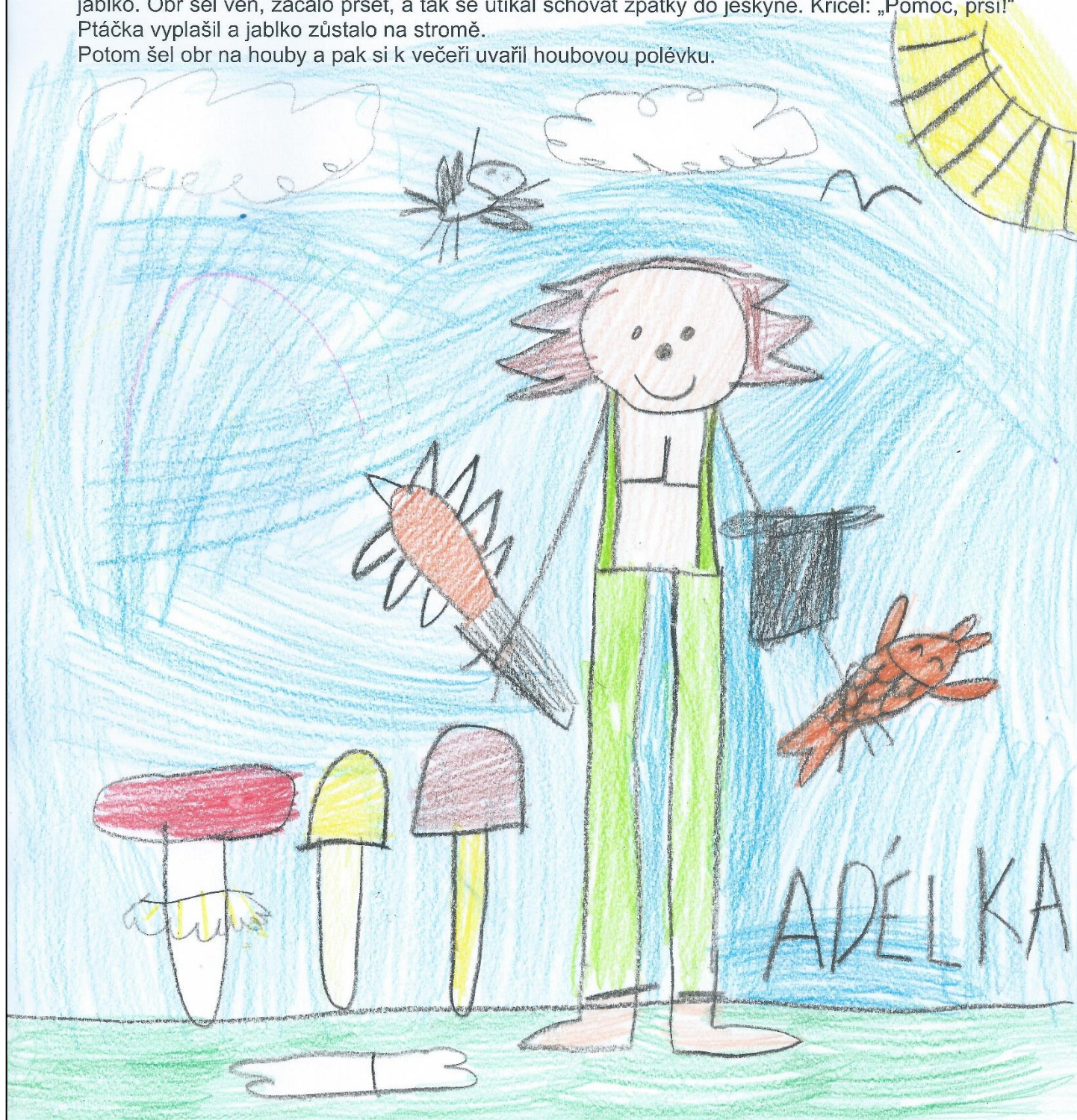
O OBROVI PEPÍKOVÍ

napsala a ilustrovala Adéla Pokorná

Byl jednou jeden obr Pepík. Bydlel v jeskyni. Byl moc nazlobený a vztekal se. Kopal nohama do skály. Vzal velkou palici a začal se s ní ohánět po mouchách, které padaly k zemi. Obr dostal hlad a nápad je jíst. Zapálil oheň a do hrnce dal cibuli, rajčata, zelí a mrkev a začal vařit polévku. Vzal lopatu a tou ji míchal. Vzal talíř a lžíci, nabral si polévku a snědl ji. Pak si přidal a začal být ospalý. Oči se mu zavíraly, a tak si šel lehnout do postele.

Ráno se protáhl a šel sbírat maliny, jahody a třešně a našel i granátové jablko a borůvky. Když se vrátil, začal vařit guláš s knedlíky. Letěl kolem ptáček, sedl si na větev a chtěl obrovi uzobnout jablko. Obr šel ven, začalo pršet, a tak se utíkal schovat zpátky do jeskyně. Křičel: „Pomóc, prší!“ Ptáčka vyplašil a jablko zůstalo na stromě.

Potom šel obr na houby a pak si k večeri uvařil houbovou polévku.

ČARODĚJNICE A OBR

napsal a ilustroval David Frint

Byl jednou jeden palác a v něm žila hodná čarodějnice. Ale jednoho dne přišel obr Hromník a říká: „Pojď se mnou bojovat!“ A čarodějnice si v duchu řekne: „Zlý obr.“ S bojem začala čarodějka: „Experto patronu,“ řekla a obr se k ní nemohl dostat. Potom řekla: „Zkameň!“ a vy víte, co se s obrem stalo.

HLÍDACÍ OBR

napsal a ilustroval Sebastián Beránek

Jednou žil jeden obr a jmenoval se Alík. A musel hlídat hrad, protože jeho pán umřel. A musel hrad hlídat sám. A když tam byl sám a chtěl jít pryč, tak si pořád připomínal, že mu pán řekl, že musí hlídat. Takže musel hlídat a hlídal hrad až do konce života.

OBR HROMBURÁC

napsala a ilustrovala Anděla Jurčková

Hromburác šel po lese a najednou před ním stál zajíček. Hromburác řekl: „Co je, zajíčku?“
Zajíček řekl: „Hele, ty to nevidíš? Zničíš mi noru.“

„Aha, tak promiň, já jsem to neviděl,“ řekl Hromburác. „Zajíčku, já ti novou noru postavím a bude krásnější než ta předtím.“

„Dobře,“ řekl zajíc.

A tak se i stalo.

O OBROVI PRSKAVCOVI

napsala a ilustrovala Eva Gašpárková

Povím vám příběh o tom, že každý z nás občas zápasí se zlými obry.

V daleké zemi někde na východ od nás žil jeden malý chlapec jménem Přemysl a ten každý den doprovázel své stádo oveček na pastvu. Ráno mu maminka nachystala jídlo na celý den a Přemysl i se svým ovčáckým psem a ovečkami vyrazili vysoko do hor. Byl to chlapec malý, ale velice silný a chytrý. Říkalo se o něm, že své stádo uchránil dokonce i před medvědem.

Ještě dál na východě řádil veliký a zlý obr Prskavec. Naháněl všem hrůzu, všichni z něj měli strach a přáli si, aby ho někdo přemohl. Přemysl se rozhodl, že obra přemůže. Všichni mu to vymlouvali, ale Přemysl si usmyslel, že to zkusí. Věděl, že kvůli obrovi trpí celý národ. Vzal si do brašny pár kamínků a prak, chléb, sýr a vodu a vydal se do daleké země.

„Kdyby se nám tak podařilo nad zlým obrem zvítězit!“, lamentovali lidé. Vtom se objevil malý Přemysl, namířil na obra prak s malým kamínkem a strefil se obrovi přímo do oka. Obrovi se zatmělo před očima, podlomila se mu kolena a skácel se k zemi.

Přemysl se stal hrdinou, porazil obra, zase bylo veselo a lidé se mohli vrátit do svých domovů ke své práci a ke svým rodinám.

Každý v sobě může mít svého obra. Někdo o něm ví, někdo teprve musí zjistit, jak se u něho obr projevuje. Může to být obr Lenivec, Lakotník, Kradloun, nebo třeba Zlostník. Když se třeba kvůli něčemu zlobím, něco mi nejde, něco nefunguje a snažím se obvinít někoho jiného, který za to ani nemůže.

Holčička Boženka se nazlobila na svou mladší sestru, že ji pokreslila obrázek, který tak pracně malovala ve škole, a ohnala se po ní, až malá sestřička zavravorala, upadla a rozbila si čelo o roh stolu. Naštěstí to nebyla velká rána, ale maminka musela čelo zalepit dvěma mašličkami. Dodnes tam má Boženčina mladší sestra jizvu. Boženku pak mrzelo, jak se zachovala a že ublížila mladší sestřičce. Příště už se snažila myslet na to, jak obra Zlostníka v sobě ovládnout a zvítězit nad ním a nedopustit, aby on zvítězil nad ní.

O DRAKU A OBROVI

napsala a ilustrovala Ivana Majerová

Za devatero horami a devatero řekami bylo jedno království. Člověk by řekl, že když v něm panuje moudrý král a jeho dcera, princezna Jituška, je nejen krásná, ale i milá, a navíc chytrá po tatínkovi, bude to velmi šťastné království. Ale to byste se divili. V celém království nepotkáte člověka, který by se smál, neuvidíte květinu, která by kvetla, neuslyšíte ptáčka, který by zpíval. A to všechno je způsobeno tím, že na skále uprostřed království se usadil nenažraný drak.

Děsil všechny obyvatele, ničil jejich domy i pole a jediné, co na něj platilo, bylo jídlo. Nejdřív mu stačilo každý týden tucet kuřat, pak přešel na tři pašíky, a ještě později na dva mladé býčky. Jenže ten drak nebyl jenom věčně hladový, ale taky pěkně mlsný, a tak si jednoho dne řekl, že by si jako zákusek vždycky dopřál jednu krásnou dívku. A co si drak usmyslel, to se taky stalo, a tak museli ubozí obyvatelé království každý týden vylosovat jedno děvče, které pak zlý drak zhltl jako malinu. Nikdo nevěděl, jak tomu zabránit, ani moudrý král, ani jeho rádci, se kterými se radil dlouho do noci, jak by se tak mohli ukrutného draka zbavit. Nakonec nechali po všech sousedních královstvích vyhlásit, že kdo zneškodní draka, dostane princeznu Jitušku za ženu.

Do království začaly proudit desítky udatných mladíků, které zlákala králova velkorysá nabídka. Někteří se draka snažili probodnout mečem, někteří zastřelit šípem, tři ho chtěli utopit a dva svázat, ale ani jednomu se to nepodařilo. A král byl čím dál zasmušilejší a jeho poddaní čím dál smutnější, protože všichni přestávali věřit, že by jim někdo mohl pomoci.

Když to vypadalo, že hůř už být nemůže, roznesla se po království zpráva, že k zámku míří obr. Král nevěřil vlastním uším. Jako by nestačil drak. Teď ještě obr! Jenže, a to krále vůbec nenapadlo, obr nepřišel škodit, ale naopak chtěl pomoci vyřešit problém s drakem. Stejně jako ostatním mladíkům se mu totiž líbila princezna Jituška.

Králi se to nejprve nezdálo, ale pak si řekl, že nemůže nic ztratit, a ukázal obrovi skálu, na které přebýval drak. Obr udělal několik delších kroků a rázem byl u skály. Popadl draka dvěma prsty, jako by to byl malý neškodný brouček, a mocným máchnutím ho hodil přes devatero řek i devatero hor tam, odkud drak do království přiletěl.

A králi nezbylo, než dát obrovi Jitušku za ženu, ale dal mu ji rád, protože ze smutného království se rázem stalo království veselé a šťastné. Jenom mu pořád vrtalo hlavou, kde vezme tolik zlata, aby mohl obrovi nechat udělat novou korunu.

